

Lola Herrera i Natalia Dicenta, mare i filla a la vida real, interpreten els mateixos rols familiars a la versió escènica de la coneguda pel·lícula de Benito Zambrano

'Solos', també al teatre

Marta Monedero
BARCELONA

Del cinema al teatre o a l'inrevés. Tant li fa. Quan se'n coneixen ben bé els codis, els formats són el de menys. L'important és la solidesa de la història que els sustenta. Així ho demostren les propostes de dos dels teatres de la Rambla que posen el dit a la nafra en qüestions tan contemporànies com la deshumanització a l'hora de buscar feina i el pou sense fons a què aboca la violència de gènere. Si al Poliorama s'hi reposa l'exitosa *El mètode Grönholm*, amb la posterior versió cinematogràfica encara en cartellera, uns quants metres més avall, tombant cap al carrer Hospital, el Romea referma la seva aposta pel teatre compromès amb *Solas*, la versió teatral de la pel·lícula homònima de Benito Zambrano.

Lola Herrera i Natalia Dicenta en són les protagonistes, al costat de Carlos Álvarez-Novoa (*La vida es sueño*), que repeteix en el paper que al cinema li va fer guanyar un premi Goya al millor actor de repartiment. Ell és el veí que dona un cop de mà a María, una dona immersa en l'hostilitat d'un barri marginal. Una dona que conviu amb la pobresa, l'alcoholisme i la prostitució. I és que la precarietat laboral i la soledat imposada amaren aquest complex personatge femení que a la pantalla gran encarnava l'actriu Ana Fernández i que als escenaris està modelat per la contundent personalitat de Natalia Dicenta.



Natalia Dicenta, Carlos Álvarez-Novoa i Lola Herrera, el trio protagonista de l'obra teatral 'Solos' ■ M. ÀNGELS TORRAS

"María és una supervivent, una dona que al principi de l'obra està a punt d'arribar al límit, però que gràcies a la generositat, la comprensió i la tendresa acaba optant per la vida", raona Dicenta.

Oblidar María Zambrano

De grans dames del teatre no n'hi ha pas tantes. Ara, ningú no qüestiona que Lola Herrera sigui una d'elles. Actriu d'amplíssim registre que li ha permès interpretar tots els gèneres, la protagonista de *Cinco horas con Mario* confessa que no va dubtar-ho gens a l'hora d'ac-

ceptar el repte d'interpretar el paper que María Zambrano encarnava al cinema. Tot un bombó, el de la mare senzilla, també maltractada, un pèl ingènua, però d'una saviesa vital inapel·lable.

Mare i filla a la vida real, Natalia Dicenta i Lola Herrera interpreten, doncs, els mateixos rols familiars a l'escenari. Una feina que personalment els ha permès "coneixes millor i molt més profundament com a dones", comenta Dicenta, que fa deu anys que no actuava a Barcelona. L'últim

cop va ser al Teatre Goya amb *La zapatera prodigiosa* i, anteriorment, havia fet *Ay, Carmela!* al Villarroel. La seva mare recorda que encara fa més temps que no visitava els escenaris de la capital catalana. No tants com els "mil anys" que ella assegura. El cert és que no trepitjava el Romea des del 1957 amb *El campanero*. I des de llavors ha plogut molt.

Nous estímuls

"Hi ha molta gent que només em coneix pels meus papers a la televisió —co-

menta l'actriu—, una feina que jo només faig perquè sapiguem que encara existeixo i em vingui a veure al teatre". Per demostrar que no va desencaminada en les seves afirmacions, Lola Herrera explica com li han arribat a preguntar què cal fer per "entrar a l'acadèmia d'*Un paso adelante*". Una mica de tornada de tot, també diu que si encara no s'ha jubilat és perquè no ha "trobat el moment". Tanmateix, de moment està encantada de la gira de *Solas*, iniciada el febrer passat, perquè "malgrat l'èxit de la

pel·lícula, que va sacsejar tothom, és tot un encert muntar-la, ja que genera nous estímuls a l'espectador i sap com commoure". Amb tot, reconeix que, d'entrada, no sabia si l'encertariem o no. Es veu que la direcció del madrileny José Carlos Plaza ha estat "decisiva". Se n'ha condensat la història, tot i mantenir-ne l'esperit, "i ens endinsem encara més en les tradicions arcaïques on l'home domina i exerceix la seva autoritat", matisa l'actriu de Valladolid, que du més de quaranta anys al peu del canó. ■

Crítica* teatre

Juan Carlos
Oliveras

Alta comèdia a Reus

Potser l'art de la comèdia no és res més que una mirada sobre les infinites imperfeccions de l'ésser humà. Si s'accepta aquesta definició, Alan Ayckbourn és un mestre de la comèdia. I *Casa i jardí* és un exemple canònic del gènere pels seus personatges imperfectes, el seu matís britànic i per la seva mil·límetra d'estructura. *Casa i jardí* és

en realitat *Casa i Jardí*, dues obres autònomes que aixequen el teló simultàniament en dos escenaris diferents, amb els actors volant d'un teatre a un altre en el mínim espai de temps. Una pirueta que posa a prova la concentració de la companyia i la capacitat de l'autor per sortir victoriós del seu propi repte, sense que l'espectador hagi de ser conscient de

'Casa i jardí' són dues obres que aixequen alhora el teló

l'espectacular malabarisme. L'únic defecte que es podria assenyalar és el possible desequilibri entre les dues obres. A *Jardí* se li nota massa la complementaritat respecte a *Casa*. Aques-

ta, en canvi, funciona sense problemes com a peça única. A la direcció de Madiço se li nota que ha intuït la qualitat de l'una i de l'altra. Un cert favoritisme que també es percep en l'escenografia de Quim Roy. Mentre que a *Jardí* es desenvolupen les trames dels personatges complementaris, a *Casa* és a l'espai dramàtic on es mostra el millor de

l'escriptura d'Ayckbourn. A *Jardí* hi ha magnífiques dosis de deliri, però és a *Casa* on les escenes de més qualitat se succeeixen en un conjunt quasi perfecte.

També gairebé incontestable és la direcció d'actors. Els primers de la llista són Rosa Novell i Pep Tosar. Ella assumeix amb absoluta naturalitat el paper de dama de l'alta societat farta d'in-

terpretar el seu paper de patidora esposa i mare. I Pep Tosar suma un altre triomf a la seva galeria de personatges tèrbols amb un príncep de les tenebres, cavaller de gustos virginals.

* **'Casa i jardí'**. DIR.: FERRAN MADICO. ACT.: ROSA NOVELL, PEP TOSAR. TEATRES FORTUNY I BARTRINA. 16 D'OCTUBRE.